

over beliggende uden for byudviklingsområdernes byzone-arealer ved en bestemmelse af indenrigsministeren efter indstilling herom fra kommunalbestyrelsen. Reglen er anset for nødvendig for at undgå, at den enkelte kommunalbestyrelse via reglerne om tilbudspligt søger at foregribe andre myndigheders (f. eks. et byudviklingsudvalgs eller boligministeriets) afgørelser med hensyn til den fysiske planlægning.

Stk. 1 og 2 angiver tillige det *formål*, hvortil kommunerne kan erhverve ejendomme i medfør af loven, nemlig til fremme af en hensigtsmæssig byudvikling, herunder falder ikke alene bebyggelsesformål, men også fremskaffelse af arealer til grønne områder m. v. i forbindelse med bysamfundet.

Bestemmelserne om tilbudspligt *finder ifølge § 2 ikke anvendelse* ved overdragelse til

1. staten,
2. den hidtidige ejers ægtefælle eller en person, der er beslægtet eller besvogret med den hidtidige ejer i ret op- eller nedstigende linje eller i hans sidelinje så nær som søskende eller disses børn,
3. en person, når den erhvervede ejendom forenes med en eller flere landbrugsejendomme i henhold til bestemmelserne i landbrugsloven, eller når det erhvervede areal sammenlægges med en landbrugsejendom.

Ifølge lovens § 3 kan tilbudspligten *ikke gøres gældende*, hvis det under hensyn til *forholdet mellem ejeren og erhververen, vilkårene for eller omstændighederne ved overdragelsen*, vil være *ubilligt*, at ejendommen skal tilbydes kommunen.

Da man her står over for en afvejelse af hensynet til kommunens jordpolitiske og planlægningsmæssige interesser og hensyn af f. eks. personlig eller erhvervsøkonomisk karakter, må der træffes konkret afgørelse i den enkelte sag. Afgørelsen af sådanne spørgsmål er henlagt til et *nævn* sammensat af repræsentanter for de organisationer, der typisk vil være bærere af modstående interesser i sådanne sager. Da hensigten med regler om en tilbudspligt er at opnå, at kommunalbestyrelsen altid vil komme ind i forhandlingerne om salg af en fast ejendom